

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗВИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 20. јануара 1881.

Број 2.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник З. Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse). — Преплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Т а м н и ц а.

*Без крајности без екстрема
Ни средине нема.*

*Овај екстрем, — а и други,
Можда зато нешто вреди,
Да ирекален разум хладан
Може наћи пут у среди.*

Тамница је место пусто
Тамница је место голо;
Ја је нисам никад, нигде,
Ја је нисам ником вол'о.

Нит' је она иком мила,
Нит' је она иком сретна!
А често је, — здраво често,
Недокучна, — загонетна.

Тамница је понајдаље
И од бога и од неба;
— Благо земљи где је нема,
— А још блаже где не треба.

Свет још нема праве среће, ...
Али има њених клица;
А слобода — њено цвеће —
Та не ниче из тамница.

Тамница је мрко место;
У њој нема зраке сјајне. —
Рекао бих створена је
Да у њојзи трухну тајне.

Тамница је згодно место
Да с' увуче у њу ђав'о,

Па да збуни, зашущури
Шта је криво шта-ли право.

Ал ипак је нека жишка,
Која дубље мисли буди,
И у оном, који „скриви“,
И у оном који „суди“.

Јест' — тамница свашта прима:
И невиност и пороке;
И зато је нека зоља,
Која има две жаоке.

Хај, тамница прљава је!
(Не слаже се са чистином).
Хај тамница ниско стоји!
(Не слаже се са висином).

Тамница је чудно место,
Увек иште, увек зија.
Не можеш је испразнити
Ни са десет амнестија.

Рекао бих: двоје троје
На слободу зато пушта,
Да на њино празно место
Може примит' других тушта.

* * *

Свет још нема праве среће, ...
Али има њених клица;
А слобода — њено цвеће —
Та не ниче из тамница.

Шетња по Новом Саду.

LXIV.

Мој пријатељ из Беча пише ми, да је тамо време тако попустило, да му је ономад — кад је дао пајати собу — термометар пао чак под кревет и разбио се, те уздишући (ја сам чуо тај уздицај чак одавде, а да ли се и у Бечу чују наши уздицаји?), те уздишући дакле примећује, да је боље имати у соби термометар без паучине, него ли паучину без термометра. Но нека служи моме пријатељу на утеху, да је и код нас наступило мекше време, те и код нас иду многи људи по улицама са каљавим чизмама и карактером, заглибљују се у блато и у „вексле“, многу браћу сретамо мокру, па ти се то упада у брље и у бирцузе, многа услужни људи међу даске спрам своје куће ради лакшег прелаза, а некима опет фали даска, те све иде којекако, позоришно здање као што је познато сазидано је од акција, а доиста и изгледа да је од папира саграђено, јер тако пропушта ветар, као неке пештанске главе, и кад у дворани играш, а теби се све чини, да си у каквој загревачкој дворани за време земљетреса, у рештаурацији за време „Беседе“ не беше ни једне упражњене столице, те да се случајно тревиио на „Беседи“ Абердар — који тражи упражњену столицу — не би човек имао ди сести, него би остао „на расположењу“ или би морао онако играти, као што су у дворани свирали и тако дочекати „видело,“ т. ј. дан и зору.

Кад је реч о „беседи“ и у опште о веселим и забавним стварима, онда ће мо се манути блата и подобних ствари, које смо мало час споменули, него да останемо при угодној теми гимназијске „Беседе“ у корист сиромашних ученика. До душе „сиромаштво“ није угодна ствар, али има и „богатства“, на којем нетреба никоме завидети. Ево на пример:

Ономад пођем у шетњу и нехотице запнем и ударим се о неко тврдо тело. Загледим боље да видим шта је, да ли какв камен, који је можда Абердару пао са срца, кад су му оно 30 новембра избори по вољи испали, или да ли је каква цепаница, која је најпре била негде у Угарској на председничкој столици, па пошто је изволела дефраудирати касу, а она побегла у Нови Сад; но испитавши боље ствар, видим да је то тврдо тело — тело једнога нашег богаташа, који још није пунољетан, те се с тога још није уписао ни за члана „Матице,“ и која не држи никакав српски лист. Назовем му „Помоз Бог“ и скинем шешир с главе, он се најпре прво промисли да ли је вредно да потроши коју реч у отпоздрав (јер он нерадо троши), за тим прогунђа онако кроз зубе нешто (тако да је и изрекао нешто, а уједно и штедљиво задржао своје речи за себе), но шешира није скинуо, јер он тога никад нечини из узрока, што се крути шешири од честог скидања јако кваре и обод им се лако скрха, а на ова рђава времена није лако ку-

пити нов шешир, него би човек чисто желео, да му и глава одпадне, само да не мора и на њу трошити.

— Ако бог да ви тако? запитам га.

— Идем... знате књижице —

— А, браво! одговорих, дакле ради сте да купите каквих нових књижица за вашу дечицу; сад баш изиђоше од Чика Стеве...

У то опазим, где му из цепа вири подебео сноп неких плаветних књижица — и по ворми и варби познам, да су то књижице честице „Задруге за међусобно помагање.“

— А зар и ви имате коју честицу од „Задруге за међусобно помагање“? запитам.

— Та знате ја за „Задруге“ и за „међусобно помагање“ нећу да знам, ја немам хвала богу те нужде, али ово су књижице, што сам узаптио од мојих дужника, који ми не хтедоше платити, кад сам им ономад на Божић послао рачун, те сам их морао тужити.

— Боље би било да когод може да узапти једно 100.000 „Сановника,“ него ли ових књижица.

— А ја опет држим да би још боље било, кад би когод конфиковао све књижице за плаћање пореза и парохијала, те да се забрани такве књижице у публици трпити и ширити.

— До душе наша је литература у Угарској врло продуктивна у измишљавању подобних књига: књижица за порез, за парохијал, за општински прирез, за таксу за ослобођење од војничке службе, за роботу, стражарину и т. д. и те књижице излазе сваке године у новом умноженом издању, него је још добро, што су књижари тако добри, те допуштају да се и на рате може отплаћивати.

— Јест, јест, без рата не може бити...

Кад смо тако неко време претресали нашу „књижевност“ наједанпут мој амикус оде као опарен. Ја сам се чудио шта му је, но опазим, где се приближује месту, где смо ми стојали човек са плеканом пикслом у руци, који купи крајцаре на варошку болницу. Њега је даклем спазио мој саговорник и уклонио се на брзу руку, да неби морао дати крајцару на неговање болесних просијака и сиротана у болници.

На срећу моју (и читатељеву) дакле он је брзо одпељао, поштовани читатељ ако је радознао ко је то био, нека му не тражи имена у списку добровољних прилагача на сиромашне ђаке о „беседи“ гимназијској, јер он на такве забаве не иде, он само иде у промонаду и у врбак у шетњу, јер то ништа не кошта, а лепо је кад се човек мало прође.

Него сад ми опет није остало простора да говорим о „Беседи“ гимназијској, јер сто видите, да је чланак, што долази после овога, заузео место!

Аб.

Германов химнопевац.

Узрујала с' турадија
На шербетском врелу,
Изђубрила печур-песма
У турском непелу*)

А (т)уредник све се топи,
Па виче: да капо!
Ала је то белци-красно,
Ала је то лапо!

Као сова кад захуче
У сред доба глува, —
Познајем је по хуктању,
— То је деда Јува.

Таки људи цела века
Пред митрама пузе,
Да набију сву празнину
Своје гладне музе.

Сад је слава Германова,
По навикy старом,
(Коју треба да подели
Са својим куваром)

Јер за ручке и вечере
И пића ликерна
Хоће сова с Воросова
Да је благодерна.

Писао је деда песме
Тондеспотма разним
Певао је, — али никад
Са трубухом празним.

Писао је деда химне,
Жељом забринутом,
А Парнас му увек беше
Под владичјим скутом.

И сад пева, бојећи се
Да не буде суше, —
Та гурмани и Германи
То су сродне душе.

Свуд је пала песма, где се
Деда облизив'о, —
Ал под песме до сада се
Увек потписив'о.

Сад је песма без потписа, —
Прст му ваљда бриди;
Ил се деда и сам свога
Слављеника — стиди.

Дон Чувалдос (де Карловцандос).

*) Тако се код нас у Карловцима зове онај извесни (старији) новосадски лист, у коме нити се кад чему добро певало, нити ће се икад певати.

Из предавања професора Галетија.

Један благодарни ђак овога професора, који је пре неколико година умр'о, послао је „Хумористикону“ неколико језгровитих изрека тога славнога (са своје расејаности) професора и ми их ево превађамо отуда за наше читаоце:

1. Тацит приповеда о старим Тевтонима, да су то били велики и јаки људи, као данашњи наши грађанири.

2. Цимбри и Тевтони су пореклом једно из другог постали.

3. Марко Аврелије је истина био убијен, али он је већ пре тога умр'о услед неке неизлечиве болести, која га је стала живота.

4. После погубљења Марије Стуратове дошла је краљица Елисавета у парламенат, држећи у једној руци мараму, а у другој сузе.

5. Геометрија не гледи на то, да ли је дрвена коцка од дрвета или од каквог метала.

6. Пиринеји су бреговита народност, која се састоји из самих пастира који чине природну границу између Француске и Шпаније. Они се протежу од бискајског морског залива па до 17. века.

7. Шпартанско наслеђено право прелазило је обично од оца на најстаријег сина, а ако није било најстаријег сина, онда је прелазило макар на млађег, а ако није било сродника, онда су често туђинци наслеђивали.

8. Стари Грци кад су рачунали обично су на једној страни тела лежали а другом страном су јели.

9. У Русији има прозора од уоквиреног зејтина.

10. Египат се дели у пусту и сретну Арапску.

11. Ја имам сва својства животињска и то у две свеске од Отона Бонета.

— — — — —
Да је и жена тога славног научењака била исто тако бистрог духа сведочи посмртна објава, што ју је она распослала колегама свога мужа после његове смрти и која гласи:

„Кад сам се пре 25 година обручила са онда још живећим професором Галетијем, нисам ни слутила, да ћу вам данас вест о смрти његовој слати морати, па ипак то ево бива. Слабуњави темпераменат покојников и физична лакоћа његова тела подлегаше превеликој тежини његова дубока знања, и тако је јуче дух свој испустио, кога су му новинари немилице одрицали. Смрћу својом натоварио је на мене немилостиво стање удовичко, којег ми је крај непровидљивим велом сакривен“.

Вешала.

У једној мађарској књизи нашао сам чудновату дефиницију вешала. Вешала (вели) то је само један треножан комплименат, који људи међусобно један другом чине, изјављујући (бојаги) своје уверење, да је сваки онај поштен човек, који није обешен Н.

Грађа за француски буквар.

I.

Све што год је *чисто*,
Француз зове; **пир**;
— И код нас је тако исто:
Кад појемо све на *чисто*,
То је био: *шир*.

II.

Мудар ти је Француз,
Дан је, вели; **жур**;
— Где се време тако штуче,
Ту се богме напредује.

III.

Француз *добро* каже: **бијен!**
— Чудно ми је то;
Код нас, кад је когод *бијен*,
Вели: то је *зло!*

IV.

Француз има речи *фине*,
Неће никог да уштине;
Ако кога и увреди,
— Али жене штеди.
На учтивост његову
Пада само један сен:
Он *царици*, — помислите!
Каже, да је: **рен**.

V.

Сажалење у Француза
Каже с': **питије**;
Е, гледај их јако!
Код нас није тако;
Све што год се *пије*,
Нама *жао* није.

VI.

Који здравље не чувају
Нек добро запамте,
Да Французи *здравље*
Називају: **Санте**.

VII.

Доследни су врло
У назору том, —
Јер *човека* сваког
Називају: **л'ом**.
— Јест' *ломни* смо здраво, здраво,
А *ломни* нас сваки *ђаво*.

VIII.

Не питај Француза
Колико је *стар*;
Јер питање то је *њима*
Тугаљива ствар.
Ако питаш, онда ваља
Унапред да знаш,
Да *године*, *старост*, *доба*, —
То је код њи: **л'аж**.

IX.

И ми знамо, осећамо,
Да је многи човек звер;
Француз зна и зашто, —
Јер је *срце*: **вер**.

X.

Знајте још и то:
Креч се зове: **шо**.
(Тако Мађар кад замоли
Од Француза мало соли,
Каква му је срећа,
Може добит' — *креча*).
(Продужиће се).

Шта је пристојно а шта није.

Пристојно је да се сваки пружа према своме
губеру (па и најдужем), да носи свилу и кадиву,
да вуче на себа златно прстење, и дебеле ланце, да
се вози на четир коња, — а је-ли он то на при-
стојан или непристојан начин стекао, то се
не пита.

Не пристоји се, да млад човек у друштву
другима соли памет, и хоће све на своју *ћуд* да
окрене, — дабогме, то се пристоји само старцима.

Пристојност не допушта да човек своју же-
ну пред другима пољуби, — али туђу жену изме-
ђу четир ока пољубити, то књига пристојности не
забрањује

Није пристојно да у страном друштву го-
воримо српски, — али да међу собом говоримо ма-
ђарски, то би се сматрао као вршак пристојности.

Није пристојно да коме у очи мане и по-
грешке његове опомињемо и да га на боље упутимо,
— али да га иза леђа оговарамо, то је већ пристојно.

Не пристоји се у друштву говорити о самом
себи, — јер ту ваља говорити о другима, ма и не
било најбоље.

Не пристоји се у гостионици за ручак ос-
тати до првога дужан, — али узамити од чивутина
новац, па га разбацивати као какав гроф, то се већ
пристоји.

Не пристоји се великој господи казати по-
нижњејше своје мњење, ако се то са њиховим не
слаже, — али улизица и чанколиз њихов бити, то
се већ пристоји. (Продужиће се.)

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Ћира. Жене, слушајте своје мужеве, јер знајте, да нису они ради вас, него сте ви ради њих од бога створени!

Спира. Море шта ти говориш, Ћиро? Јеси ли при себи!

Ћира. Не говорим ја то, — већ цитирам само Анђелићев божићни поздрав.

Спира, Ал од куда молим те ти калуђери тако јако знају нашто су жене створене, — да могу још и нас да уче!

Ћира. Слуге! слушајте господаре своје у свему, и то не само добре и кротке, него и зле!

Спира. Ено га на! кажем ја да си ти јео лудих печурака, — и то каквих из средњег века.

Ћира. Мир, Спира, не говорим ја то; то су речи из Анђелићева божићна поздрава!

Спира. Аха! То је што друго.

Ћира. Рећи ћу што је право ма ме главе стало.

Спира. Јесу ли и то Анђелићеве речи?

Ћира. Нису брате. То су речи светог Јована, претече Христова, кад ни у тамници, није хтео безакоњу да се поклони.

Ваља пазити!

Ето шта се скоро збило!
— Мал' не беше страшна збиља.
Краљ Алфонзо у Мадриту
Ишао је да с' тоциља.

Краљ је крепак, краљ је снажан,
Али — лед је танак био;
Краљ пропаде, — аој јаде!
Мал' се није утопио.

Он се спас'о — а ми на то
Сви велимо: хвала т' боже!
— Ал из овог догађаја
Научит' се нешто може.

Тај је наук врло кратак;
Одавно се приповеда;
Сваки нови пример вели;
Чувајте се танка леда!

Свако ваља да га с' чува,
(Јер на њему зло не пише) —
А краљеви, потентати,
Понајвећма, понајвише.

Стармали.

П у с л и ц е.

Кажу, да би Српска аутономија могла доказати да је Тиса још и сада онај стари Тигриш, који је био некад.

Многи хвале напредно ново министарство у Србији већ и зато, што је таки при наступању његовом, у Србији започео се „нови век“.

Отац Ратковић изјављује, да се он само толико сећа, да он Анђелићеву адресу није попио; (јер је имао пред собом мало боља пића). А куд се без трага дела, — то премаша моћ његова схватања.

Сад видим да се Анђелић осећа на чврстим ногама, — кад је смео и жене тако увредити и понизити, рекавши „да су оне само ради мужева створене.“

Клостерске Српкињице имају још толико српска осећања, да су ономад и то рекле: Штета што тај „Невен“ не излази на мађарском језику, — ми би га тако радо подпомагале!.

Јаша Игњатовић труди се да одбрани српство од Бугара. Warum, Bruder, in die Ferne schweifen.

У Пешти су већ продерали једну рупу кроз нагодбени закон, да кроз њу може завирити крајина у рај уставности.

Страшан јунак.

Кад се битка започела
Рече млади Бергер лепи:
„Шта ј' то, браћо, што у мени
Сада тако дркће, стрепи?“

А каплар му одговара:
Гром и пако, бомба, тане!
Што у теби дркће, стрепи,
То је срце, мој мајкане!

„Срце даклем! — шапну Бергер
„Онда и то знати смете:
Ја сам сада само срце,
Од главе до пете.“

П. Д.

Преводи с латинског.

Acida et Alkalia. — Аци даје тал кадија (или Калаји).

Uva ursi. — Урошево уво.

Bonum mane! — Анино добро.

Calamitate belli. — Татини калами су бели.

Ipsе tullisti. — Донео си и псе.

Mitto tibi litteras. — Мито, ти би литру.

На питање Пулсково.

К'о ожежен галванизмом
Пулски лупа о тле чизмом:
„А шта ћемо с дуализмом?!“*)

А шта ће мо, — шта му знамо?
Дали смо му што имамо;
Нешто дали, нешто узе;
Не помогну л' ни те сузе,
Већ иструне л' под њим ћебе, —
Или сконча сам од себе,
Пробаће се прије свега:
Може л' опстат свет без њега.
Оплешћемо тужан венац,
(Ал та туга зближиће нас).
Појаћемо сви „te deum!“
Па ће мо га дати теби
У — музеум.

(Ни ам Јаша, Герман, Тисја
Неће зато убити сја;
А ни друга скупа чета, —
Убију л' се њина штета!)

Итмарадски.

*) Мора бити да му је Пулски опинао пулс, кад га-
ко пита. Слагач.

Глуварић и Безубић.

Глуварић. Кажу ти мени зашто су адвокати
на свету.

Безубић. Ради правде.

Глуварић. Врло добро! Јер да нема кавге,
не би могли живети.

Безубић. Допадају ли се теби плаве банке?

Глуварић. Допадају ми се и црномањасте.

Безубић. (За себе.) Аха, овај мисли, да га пи-
там о Анкама.

Глуварић. Кажу ти мени трчка ли Анђелић
и сад још у Пешту.

Безубић. Често.

Глуварић. Но, хвала богу, кад је прест'о.
Већ је било крајње време.

Како сам ја насео!

Питао сам српкињицу
Из кластера мађарскога:
Рецидер ми душо моја,
А тако ти жива бога,
Волеш-ли ти српски говор
Српске речи?
Да-л и теби српски језик
Мило звечи?
Српкињица климну главом
Као мали миш,
Па ми рече, — па ми рече, —
Рече: — igenis!

Алија С.

У ш т и п ц и.

‡ Социјалисте и комунисте из Немачке
и Аустрије, где им атмосфера не годи, наумили су да
се руљом селе у Србију, јер ту имају већ и сво-
ју „самоуправу.“

§. Један попа предлаже на београдској скуп-
штини, да се митрополит стави под истра-
гу. Мени је само брига, да тога попу не претерају
овамо к нама, те да он и овде подобне неупутне
предлоге неизнесе!

□ Кажу да је г. А. писао ону адресу. Ја
нисам ни знао, да је он тако добро (а)дресиран.

Допуна новом речнику.

(Исправљеном у логичном смислу.)

Самојед. — (Човек који ништа не пије).

Грозан виноград. — (кад га потуче лед).

Противан. — (Прота који се зове Иван).

Оквир. — (Суза).

Постанак. — (кад се нема баш ништа за јело).

Шаљивац. — (Министар Тиса; — јер он у-
ме да шаље у Вац).

Телескоп. — (Гробар).

Уљиште. — (Диспозициони фонд).

Кафтан. — (Цигорија).

Кришка. — (Тајна).

Санда. — (Опијум).

Бискуп. — (Владика, који дере све по две плате).

Ноћиште. — (Мир).

Мармолада или Мрмолада. — (Вода, јер
по њој пливају мрмољци).

Харалампија. — (Звонар, који хоће да у-
штине мало зејтина из надгробних лампа).

Мир у браку.

(По немачком)

Прохте л му се кисело, мени с хоће слатко.

Чим он хоће слаткога, мени да је горко.

Он повикне „ху, ху, ху,“ ја ти њему „ха,
ха, ха“

Чим он овде, ту ти мени ни трага,

Он с' зажели мрести, мени је до поста

Кад би он хтео у шетњу, ја код куће оста:

Иде ли он на лево, ја би тада десно

Тек што рече „широко“, ја му на то „тесно“

Он ти једе чорбе, ја би хтела пуслица

Хоће-ли он топанке, мени је до чизмица,

Је ли рекао „тако је“, то не може бити.

Кад он слади пивом, вина б'хтела пити.

Он ми каже „оно“, ја ти њему „ово“

Чим он рекне гвожђе, баш и за то олово.

Повикне-ли „ијују“, онда мира нема

Благо браку свакоме, код таквих жена.

Н. Сад,

Мисљете Како.

Учтиви господин Срета.

Господин Срета је врло учтив човек, и тако би по Гетовој изреци: „Nur Lumpen sind bescheiden“ требао да буде и велики лумп, но то се о њему не да казати. Ја сам одавно слушао о његовој претераној учтивости, но слабо сам се с њиме мешао, те нисам имао прилике да се уверим и сам. Ономад на гимназијској „Беседи“ наумим да га мало проштудирам. Ишао сам свуда за њим и гледао сам да сам што више у његовој близини.

— Добро вече, господин Срето, назове му један наш грађанин, а после мале почивке: Ала је то хладно у тој позоришној дворани!

— Страшно хладно! Наравна ствар — одговори Срета, који никад никоме не пориче — зидови су танки, прозори раскламићени, врата се сваки час отварају.

Мало час сусретне се Срета са другим пријатељем у дворани:

— Хо ала је то врућина, господине Срето!

— Страхота божија, као у „дамфбаду“! Ал' наравна ствар, пуно је светине, силна пара, а без сумње су и пећи заложене!

После мало видим Срету у разговору с једном госпођицом.

— Дивно свира ова ватрогасна музика! приметиле госпођица.

— Особито лепо! Нисам скоро чуо тако красне валцере и кадриле!

А за тим се састане Срета с једним лађманом, који ће му међу осталим рећи:

— Штета што није могла наша војничка банда из Варадина да пређе због леда на Дунаву, него морамо поред ове „кацнмузике“ да играмо.

— Ужасно свирају, приметиле учтиви Срета, који свачију тврдњу одобрава, боље да су одложили „Беседу“ док не стане лед!

За тим уђе Срета у рестаурацију и узме јеловник.

— Добра, фина јела, приметиле један трговац, а нису ни скупа.

— Особита кујна, потврдиће Срета, и јела су заиста јестина, наравна ствар, овај угоститељ има гостију само кад је каква забава у позоришној дворани, иначе му слабо ко долази, па за то и да је веће цене метнуо, не може му се узети за зло.

У то дође неки стран попа и узме јеловник, те ће машући главом приметити Срети:

— Богме овај бирташ нас дере! Телећи паприкаш 45 новчића! Та то није ни у Бечу.

— Да бог сачува, потврди Срета, ја сам то знао, пак сам код куће вечерао; та то су цене као у гранд-хотелу или на пароброду!

У току разговора поведе се реч о времену на пољу.

— Ово је лепа зима; снег се бели као сребро на улици, биће добар саоник.

— Дивота, одговори Срета, то је идејал од зиме; ветар дува, снег веје, сасвим онако светосавски; пасија је кад снег шкрипи испод чизама.

У то уђе у рестаурацију сретин неки пријатељ, све игра и лупка ногама:

— Ху, ала је то гадан дан, или управо ноћ на пољу!

— Да, да, — настави Срета, — та ово је права међава; не би човек требао никуд да се макне из топле собе! ветар дува као луд, а снег до колена; да сам знао да ће тако бити не би ни за које новце долазио на „Беседу“.

Поведе се реч са једним странцем о путу.

— Пут је врло добар, рећи ће странац.

— Пасија је сад путовати! дода Срета, ја сам јуче дошао из Пироша, па саонице иду као жељезница по овом лепом саонику.

Није прошло ни по часа, а Срета се разговара са домином из Н. Домин се тужи, како је мало снега, а чапаш се скоцао од зиме, те је пут врло трупцав.

— Мени мало није душу истресло кад сам јуче из Пироша путовао! допуни Срета. Мислио сам да ће ми се срце стрести у трбу, па се мућкати. Цаба ти таквог путовања, најбоље је седети у топлој соби, па бројати банке!

— Милана је врло честита и ваљана госпођа — примети један професор о једној присутној у дворани госпи.

— Изредна домаћица, добра мати, не карта се кћи јој не иде у калуђерску мађарску школу, једном речи, ванредна жена! коментирао је Срета.

Док сам се окренуо а Срета се већ разговара с другим пријатељем, а о истој теми.

Пријатељ се овај није баш ласкаво изразио о госпођи Милани.

Срета одмах удри у критику, само да покаже да је учтив и да неће никада да противречи:

— Велика је кокета; само стоји на пенџеру, па чека да прођу официри; деца јој иду издрпана и неумивена, и т. д. Још је Срета говорио, но мени је већ мучно и гадно било слушати. АБ.

Отац и син.

Отац. Максиме, — о Максиме, где си ти море, деране?

Максим. Ево ме овде горе на дуду.

Отац. Таки да си се сисао доле! — Жури се!

Максим. А зашто?

Отац. Зашто!? — Зато, јербо грми, — здраво грми.

Максим. Е па то ја могу и овде горе чути. Н.

Наградни ребус.

Луди   АР   ом ом ом ом ом / Н'
Људи

Ко први од наших претплатника овај ребус реши, добиће један дукат. Решења примамо до краја месеца фебруара о. г.

ЕКОНОМСКИ ЛИСТ

„ДРИВРЕДА“

излази сваког 1-вог и 15-ог дана у месецу, на формату највеће 8-не читав табак, а цена му је за Аустро-Угарску 80 новч. за 3 месеца, 1 ф. за 4 месеца, 1 ф. 50 н. на пола године; за Србију и друге крајеве пак стоји лист 9 динара за целу годину или 3 динара на 4 месеца.

На овоме листу раде стално припознати књижевници и отлични стручњаци наши: Г. Игњат В. Бурјан, главни надзорник српских народних црквених добара као уредник засебне **пољско-привредне струке**; г. професор Јован Живановић, као уредник за **пчеларство**; г. др. Ђорђе Натопшић као главни сарадник за **воћарство**; г. Стеван Симончић, културни саветник као главни сарадник за **виноградарство**; г. Јован К. Ђорђевић, управ. „Геданке“ као гл. сарадник за **вртарство**. Све што се тиче уређивања шаље се на адресу пр. Ј. Живановића у Ср. Карловце. Претплата и све што се тиче администрације листа шаље се потписаној накладној штампарији.

Умољавамо поједине родољубе, народне свештенике и учитеље да препоруче лист и да купе претплату. За труд њихов уступамо им уз захвалност нашу 10% од претплате.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своје 1. броју за 1881. ове чланке: 1. Материна десна рука, песма (са сликом) од Чика Јове. 2. Куца и цица. 3. Неки људи, од Л. П. 4. Истина. 5. На светог Саву, песма од Чика Јове. 6. Српске народне питалице. 7. Зека, зека, из јендека, песма (са сликом) од Чика Јове. 8. Овејана зрипа. 9. Тројански рат (са сликом). 10. Игра и посао, песма од Е. Л. 11. Зашт' је војска ућутала, песма са сликом од Чика Јове. 12. Лабуд без лабуда (са 3 слике). 13. Само умерено. 14. Лепа реч. 15. Правила за рад. 16. Шаљива прича о слаткој цицвари. 17. Мале приче. 18. Даштања. 19. Решење даштања. 20. Чика Јовина пошта. 21. Одговори администрације. —

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу Dr. Jov. Jovanović Wien, II. Praterstrasse. — „Невен“, чика Јовин лист, излази два пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор., на пола године 2 фор. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 нов. на пола године, и шаље се на адресу

Штампарије А. Пајевића
у Новом Саду.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Од нове 1881. године ступа „Фрушка гора“ у свој четврти тецај, па ће програму своје верна у току године 1881. доносити следеће предмете.

Са гледишта привреде побринуће се „Фрушка гора“, да нашег земљедјелца у струци пољоделској и винарској поучи — не мање да га упуту како ће челарство и скотоводство што боље унапредати моћи.

Са гледишта науке доносиће „Фрушка гора“ разноврсне знаствене чланке: између осталих писаће из практичног живота правосудног, а илустроваће их разни примери такође из живота поцрпљени; — надаће доносиће земљописне црте, чланке из хигијене ил о чувању здравља, — чланке о унапређењу школе, цркве и т. д. немаће и све новости на пољу литературе српске и хрватске, које јој се од аутора или иначе до знања донесу.

Тако исто уврштаваће се у лист „Фрушку гору“ сви на привреду и науку односећи се дописи и критике — како би се поједине у ту струку засецајуће мане, отклонити могле.

Са гледишта забаве доносиће „Фрушка гора“ разне песме, разне новеле, хуморске, анекдоте, загонетке — аримнографе, коњичке скокове и т. д.

У овај лист уврштаваћемо и разне огласе уз најумеренију цену, а да ће она п. н. господа која своје разне производе и т. д. у нашем листу оглашавала буду, велике користи из њих црпети, произлази од туда, што ће сваки број пуних 6 дана, до изласка другог броја, на јавним местима лежати.

Лист ће излазити сваке недеље на читавом табаку — великог формата — а цена му је за једно са доставком у кућу, или наплаћеном поштом за три месеца 1 фор. односно на по године 2 фор. а на читаву годину 4 фор. а. вр. а за иноземство годишње 5. а. вр.

Г. г. дописници добиће лист бесплатно, а за стручне чланке, даваћемо награде по предбежном уговору.

И наручбу без новаца на наш лист уважићемо, чим се дотични писмено изјави, да ће нам при измаку од три месеца дана претплату послати.

Српске књижевнике молимо, да нас својом умном снагом потпомогну; а пријатеље наше молимо, да нам наше подужеће купљењем г. г. претплатника уз обичну награду потпомажу.

Ко нам пошаље претплату од 4 фор. за читаву годину 1881. у напред, добиће наш шаљив лист „Зоља“ који 12 пута у години излеће, и путем пренумерације годишње 2 фор. а. вр. кошта, као прилог „Фрушкој гори“ бесплатно, дочим ће се осталој г. г. претплатницима који годишњу претплату од 4 фр. а. вр. у напред положили нису, више споменути лист „Зоља“ уз на плату од 1. фор. годишње, или 25 новч. на ¼ године као прилог „Фрушкој гори“ слати.

Писма и новце молимо да се благовремено управе на уредништво „Фрушке горе.“ у Митровици.

ОДАБРАНИ КЊИЖЕВНИ ДАРОВИ.

за децу и за одрасле.

БАДБАК, дарак доброј деци од чика Стеве са сликама . . .	ф. —25
„РАДОВАН“, 4 свеске у лепим тврдим корицама . . .	ф. 1.—
НАЈВАЖНИЈИ ПРОНАЛАСЦИ у XIX. ВЕКУ. Написао С. В. Поповић, са 45 слика, у тврдим корицама . . .	ф. 1.—
ЕНОХ АРДЕН од Тенисна, превод Змај-Јована Јовановића . . .	ф. —50
НАРОДНИ ЛЕЧНИК од Дра. М. Јовановића, 4 свеске у лепим тврдим корицама . . .	ф. 1.—
„ЗА СЛОБОДУ“, црте из Херцеговачко-Пригорских бојева . . .	ф. —60
ИЗ СРПСКОГА ЖИВОТА. Приповетке Ст. В. Поповића . . .	ф. 1.—
ЗДРАВЉЕ и НАПРЕДАК НАШЕ ДЕЦЕ од Др. М. Јовановића . . .	ф. —60
Батута . . .	ф. —20
О ТЕЛЕСНОМ ОДГЛАЊИВАЊУ ДЕЦЕ. Од Др. Радм. Лазаревића . . .	ф. —20

Ко на више поручи ових књига добије 25—35% рабат према количини наручбине, које ваља упућивати Накладној штампарији А. Пајевића у Н. Саду.